

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (6/5/2012)

Αγίου Ιώβ του Δικαίου και Πολυάθλου

Οι θλίψεις στη ζωή μας

Μία από τις πλέον χαρακτηριστικές και συμβολικές προσωπικότητες της Παλαιάς Διαθήκης τιμά σήμερα, αδελφοί μου, η Αγία μας Εκκλησία. Πρόκειται για τον Δίκαιο και Πολυάθλο Ιώβ, ο οποίος έμεινε στην ιστορία ως η προσωποποίηση της υπομονής στις θλίψεις και στις δοκιμασίες της ζωής. Ο Ιώβ ευλογήθηκε πλούσια από τον Θεό με υλικά αγαθά, αλλά και με την απόκτηση δέκα παιδιών. Επέτρεψε, όμως, ο Θεός να πεθάνουν τα παιδιά του ένα – ένα, να χάσει όλα τα υπάρχοντά του και ο ίδιος να προσβληθεί από ανίατη ασθένεια, που ταλαιπωρούσε όλο του το σώμα. Όμως, παρά την μεγάλη του θλίψη και τον σωματικό του πόνο, συνέχισε να δοξολογεί τον Θεό. Στη σύζυγό του, που τον προέτρεψε να βλασφημήσει τον Θεό και να δώσει τέλος στην ζωή του, απάντησε: *«γιατί μίλησες έτσι σαν μία ανόητη γυναίκα; εάν δεχθήκαμε τα αγαθά από τον Θεό, τα κακά δεν θα τα υπομείνουμε; Ο Κύριος μάς τα χάρισε, ο Κύριος μάς τα πήρε. Ας είναι ευλογημένο το όνομά Του στους αιώνες»*¹.

Η πορεία κάθε ανθρώπου σ' αυτή τη ζωή είναι πορεία πόνου, θλίψεων και δοκιμασιών. Οι καταστάσεις αυτές δεν διακρίνουν τους ανθρώπους, αναλόγως του κοινωνικού ή μορφωτικού τους επιπέδου. Αφορούν όλους και χτυπούν την πόρτα της ζωής ως ασθένειες σώματος και ψυχής, ως απώλεια κεκτημένων, κυρίως, όμως, αγαπημένων προσώπων. Συνέβαινε, όμως, πάντοτε αυτό ή μήπως είναι αποτέλεσμα ανθρώπινων επιλογών; Στην εποχή προ της πτώσης των πρωτοπλάστων ο πόνος και οι θλίψεις ήταν καταστάσεις άγνωστες. Ο πόνος εισήλθε στην ανθρώπινη ζωή μετά την πτώση και ήταν καρπός ακριβώς αυτής της πτώσης. Άρα, η αρχική αιτία των θλίψεων βρίσκεται στον ίδιο τον άνθρωπο και στην λανθασμένη διαχείριση της ελευθερίας του. Έτσι εξηγούνται οι θλίψεις και οι δοκιμασίες που υποφέρει διαχρονικά ο άνθρωπος. Είναι καρπός της αποστασίας από τον Θεό. Είναι απόλυτα συνυφασμένες με τον θάνατο, που εισήλθε στον κόσμο ως ανθρώπινη επιλογή, λόγω, ακριβώς, αυτής της αποστασίας.

Στο σημείο αυτό, όμως, εύλογα τίθεται το ερώτημα, γιατί ο Θεός επιτρέπει τους πόνους και τα βάσανα της ζωής σε ανθρώπους ευλαβείς, με αγιασμένο και πνευματικό βίο; Ο Θεός θέλει να δοκιμάσει την πίστη και την αγάπη μας προς Αυτόν. Λέμε ότι πιστεύουμε στον Θεό, ότι Τον αγαπούμε, είμαστε δικοί Του, συνειδητά μέλη της Εκκλησίας Του. Αυτό, όμως, φαίνεται πραγματικά μόνο στον πόνο και στην

¹ Ιώβ, 1,21

δοκιμασία. Εύκολα λέμε «δόξα τω Θεώ» όταν όλα στη ζωή μας πηγαινούν καλά. Μπορούμε να πούμε, όμως, το ίδιο όταν μάς επισκέπτονται η θλίψη, ο πόνος, η δοκιμασία, ο θάνατος; Να γιατί ο Θεός επιτρέπει την παρουσία τους στη ζωή μας. Αφ' ενός μεν για να βοηθήσει στην μετάνοιά μας, αφετέρου δε για να ενισχύσει τον αγιασμό μας. Έτσι, στα μάτια του συνειδητοποιημένου πιστού, *«ο πόνος αντιμετωπίζεται ως δοκιμασία της γνησιότητας της ευσέβειας και της αρετής του, όπως στην περίπτωση του Δικαίου Ιώβ· ως παιδαγωγία και εγερτήριο από τον βαρύ ύπνο της αμαρτίας, της ακηδίας και της πνευματικής ραστώνης· ως ευκαιρία ταπεινώσεως και ευαισθητοποιήσεως στα βάσανα των ανθρώπων· ως αφορμή αφυπνίσεως τρίτων· ως κίνητρο πνευματικών αγωνιστικών επιδόσεων· για να φανερωθούν τα έργα του Θεού στη ζωή μας· ως ευλογία και προνόμιο. Ο πιστός δεν μιλά για επάρατες ασθένειες, ούτε για δυστυχίες που τον βρήκαν. Δεν συμπεριφέρεται με κακομοιριά και μοιρολατρία, αλλά αρχοντικά, ως γνήσιος φίλος του Χριστού, “χαίρει εν τοις παθήμασι του”»²»³*

Την ίδια στιγμή οι θλίψεις και οι δοκιμασίες μπορούν να λειτουργήσουν ευεργετικά και για ανθρώπους που μπορεί να μην έχουν σχέση ζωής με τον Θεό και αναζητούν στήριγμα για να πιαστούν και ν' αντέξουν το πικρό φαρμάκι του πόνου. Η ποιμαντική εμπειρία μπορεί να μαρτυρήσει για πλήθος ανθρώπων που σώθηκαν και βρήκαν το Θεό μέσα από μια ισχυρή δοκιμασία. Πόσοι άνθρωποι δεν ομολογούν ότι έπρεπε να χάσουν το παιδί τους ή την υγεία τους για να βρουν τη σωτηρία τους; Πόσοι είναι εκείνοι που δοξολογούν τον Θεό γιατί, μέσα από την αρρώστια τους, άνοιξαν τα μάτια τους και γνώρισαν την αλήθεια του Ιησού; Οι θλίψεις, λοιπόν, είναι φάρμακα, πικρά μεν και οδυνηρά, που, αν τα δεχθούμε με καρτερία και ευχαριστιακό πνεύμα, μπορούν να οδηγήσουν στη σωτηρία και ν' ανοίξουν τις πύλες του ουρανού.

Ας μην αντιμετωπίζουμε, λοιπόν, αγαπητοί μου, τα ποικίλα προβλήματα και τις δοκιμασίες της ζωής, ως τιμωρία Θεού, αλλά ως παιδαγωγία Χριστού. Γι' αυτό και ο Απόστολος Παύλος, απευθυνόμενος στον καθένα μας, συμβουλεύει: *«Παιδί μου, μη περιφρονήσεις την διαπαιδαγώγηση του Κυρίου και μη χάσεις το θάρρος σου, όταν ελέγχεσαι απ' αυτόν, διότι εκείνον που αγαπά ο Κύριος τον παιδαγωγεί»⁴*, όπως τον σήμερα εορταζόμενο Δίκαιο και Πολύαθλο Ιώβ, του οποίου η υπομονή στις θλίψεις και τις δοκιμασίες της ζωής, είχε να γίνει υπόδειγμα ζωής για όλους μας. ΑΜΗΝ!

² Κολοσ. 1,24

³ Χριστόδουλος (+), Αρχιεπίσκοπος Αθηνών & Πάσης Ελλάδος. Ομιλία με θέμα «Πόνος και Λύτρωση», Αθήνα 22/3/2006

⁴ Εβρ. 12, 5-6